

© Attilio Ulisse

manca solo la domenica
adaptació i direcció **Licia Maglietta**
a partir de la novel·la *Pazza è la luna*
de **Silvana Grasso**

Gràcia . de l'1 al 15 de març

Manca solo la domenica

a partir de la novel·la *Pazza è la luna* de **Silvana Grasso**
adaptació i direcció **Licia Maglietta**

intèrprets

Licia Maglietta Borina Serrafalco / **Vladimir Denissenkov** acordió rus

escenografia **Licia Maglietta** / vestuari **Katia Esposito** / il·luminació **Cesare Accetta** / so **Daghi Rondanini**

cap tècnic **Lello Becchimanzi** / sastressa **Sofia Francescutto**

producció **Teatri Uniti**

espectacle en italià sobretitulat en català

durada aproximada **1h. 20' sense pausa**

seguiu #mancadomenica al twitter

horaris: de dimecres a divendres a les 20:30h.
dissabte a les 17:30 i a les 21h.
diumenge a les 18h.

preus 29"
26" compra avançada
24,50" amb descompte (excepte els dies de l'espectador)
22" dissabte a la tarda (dia de l'espectador)
15" tarifa última fila

La magnífica actriu **Licia Maglietta** i un acordionista. Tots dos, al servei de la història de Borina Serrafalco, una dona lletja i vital. Un espectacle basat en un relat de la escriptora siciliana Silvana Grasso que parla de dones i d'homes.

Pazza è la luna de la escriptora siciliana **Silvana Grasso** es publica a Einaudi el 2007, i és un volum format per 10 contes.

més informació

<http://www.einaudi.it/libri/libro/silvana-grasso/pazza-la-luna/978880618565>

Manca solo la domenica s'estrena el març del 2009 i, després de passar pel Teatro Studio del Piccolo Teatro de Milà, comença una gira que encara dura.

Hi ha amors que no et donen la felicitat però... en pots viure d'altres!

La Borina, al registre civil Liboria Serrafalco casada amb Liuzzo, vídua blanca a causa d'un marit que desapareix sense deixar rastre després d'anar-se'n a Austràlia, és condemnada al malestar social perquè, mentre no sigui vídua, representa un perill per a l'ordre establert i per a la sexualitat.

Privada, per tant, d'un estatus de filla o muller que la defineixi als ulls de la societat, la Borina transforma, ho transforma tot, es crea i rescrici una altra vida de dalt a baix, al màxim, a fons.

La seva vulnerabilitat no ha estat respectada i ella es reapropia de tot i de tothom.

Anar-se'n lluny de casa. Fantasiejar una vida de sentiments amorosos i luctuosos. Desitjar passions, amors i sobretot un estatus dels que es poden portar pintats a la cara com si fos la marca roja d'un desig.

I si la realitat li impedeix viure tot això, la Borina no es preocupa: planifica.

He fet la dramaturgia d'aquest monòleg, que de fet definiria com a melòleg, a partir de la història homònima de Silvana Grasso, una escriptura que és cant, cisell, tisores, tacte i sentiment.

Amb en Vladimir Denissenkov l'hem rescrici en música, la seva música, que té harmonies, timbres i inflexions melòdiques russes. Era important no connotar el relat amb sonoritats del nostre sud.

Les vídues blanques pertanyen a les històries de molts països.

Licia Maglietta

l'autora

Silvana Grasso

Giarre, 1952

És filòloga clàssica i escriptora de prosa i de poesia, i col·laboradora de diversos diaris. És autora, entre altres, de *Nebbie di Ddraunàra* (Einaudi 1993), *Ninna nanna del lupo* (Einaudi 1995), *L'albero di Giuda* (Einaudi 1997), *Pazza è la luna* (Einaudi 2007), *L'incantesimo della buffa* (Marsilio 2011). El 2007 va ser nomenada assessora de cultura del Comune de Catània. En aquest càrrec que va denunciar la desaparició de 150 obres del Museo Civico, entre d'altres un Rembrandt. Ha estat una de les veus més potents en la reivindicació d'un gran museu a Castello Ursino. El 2006 va guanyar el premi Grinzane-Cavour amb *Disiò* (Rizzoli 2005).

més informació

<http://www.archivosilvanagrasso.it>

la intèrpret i directora

Licia Maglietta

Nàpols, 1954

És actriu i directora de escena. Neix en una família de músics. Es va llicenciar en arquitectura però es va acabar decantant pel teatre, primer en una companyia de teatre de carrer. Va seguir cursos de teatre experimental amb Eugenio Barba, i d'allà va néixer la seva amistat amb Mario Martone, primer fent d'intèrpret del grup Falso Movimento i després del col·lectiu Teatri Uniti, del qual és fundadora.

Ha treballat també amb Toni Servillo, Elio De Capitani, Carlo Cecchi, en muntatges de Shakespeare, Molière, Camus, Büchner, Goldoni, Pirandello, Moscato.

Ha fet també l'adaptació i la direcció de *L'uomo atlantico* de Marguerite Duras, *Lamia* de Luisa Stella, *Una volta in Europa* de John Berger, *Vasta è la prigione* d'Assia Djabar, *Digiunare, divorare* d'Anita Desai. El seu *Delirio amoroso* (1995), un monòleg a partir de l'obra d'Alda-Merini, va estar en cartell més de 10 temporades passant per diversos teatres italians. També ha representat *Il difficile mestiere di vedova*, de Silvana Grasso; *La grande occasione*, d'Alan Bennett; *L'isola di Arturo*, d'Elsa Morante; *Ballata*, de W. Szymborska, i *Italia Donati*, de Belotti Gianini.

També ha fet cinema, en papers protagonistes. Destaquem *Morte di un matematico napoletano* (1992); *Rasoi* (1993), *L'amore molesto* (1995); *Le acrobate* (1997); *Pane e tulipani* (2000); *Agata e la tempesta* (2004); *Luna Rossa* (2001), i *Nel mio amore* (2004). Amb *Pane e tulipani* va guanyar el 2000 el premi David di Donatello a la millor actriu protagonista.

Ha estat la veu italiana de la mare a *Persepolis* (2008), de Vincent Paronnaud i Marjane Satrapi, premi del jurat al Festival de Cannes del 2007. També són seus alguns personatges principals de la ficció televisiva, com ara recentment a *In treatment*.

més informació

<http://www.imdb.com/name/nm0536134/>

la companyia

Teatri Uniti neix a Nàpols el 1987, de la unió de Falso Movimento, Teatro dei Mutamenti i Teatro Studio di Caserta, tres companyies que havien marcat profundament el panorama teatral italià i internacional de la segona meitat dels anys setanta, amb espectacles aclamats a Europa i als Estats Units.

A partir dels tres directors fundadors, Mario Martone, Toni Servillo i el malaguanyat Antonio Neiwiler, Teatri Uniti s'estableix com un laboratori permanent per a la producció i l'estudi de les arts escèniques contemporànies. Entrellaçant de manera innovadora el llenguatge pròpiament teatral amb el de la música, les arts visuals i el cinema, Teatri Uniti ha realitzat, a banda del muntatge de textos clàssics i contemporanis en els escenaris més prestigiosos dels quatre continents, alguns films independents, presentats amb èxit als principals festivals internacionals.

L'activitat de Teatri Uniti, a part de refermar individualitats artístiques prominents com Licia Maglietta i Andrea Renzi, ha consistit en promoure la participació creativa de nombrosos autors i artistes, com ara Peter Gordon, Enzo Moscato, Thierry Salmon, Leo De Berardinis, Steve Lacy, Fabrizia Ramondino, Carlo Cecchi, Anna Bonaiuto, Lino Fiorito, Roberto De Francesco, Iaia Forte, Peppe Lanzetta, Cesare Garboli, Stefano Incerti, Pasquale Mari, Marco Baliani, Andrea De Rosa, Francesco Saponaro, Enrico Ianniello, Tony Laudadio, Peppe Servillo, Cesare Accetta, Agostino Ferrente, Giovanni Piperno, Massimiliano Pacifico, Enrico Ghezzi, Mimmo Paladino, Daghi Rondanini, Franco Marcoaldi, Fabio Vacchi, Vitaliano Trevisan, Giuseppe Montesano, Paolo Sorrentino, Iacopo Quadri, Silvio Soldini, Pippo Delbono, Fabio Tanzarella, Pau Miró, Silvana Grasso, Vladimir Denissenkov, Marco Lena i Giorgio Battistelli.

Actualment els socis de Teatri Uniti són Angelo Curti, Toni Servillo, Andrea Renzi, Licia Maglietta, Roberto De Francesco, Pasquale Mari, Daghi Rondanini e Costanza Boccardi.

més informació <http://www.teatriuniti.it/>